

no zažguralil in se zagnal v roko. Če je pa mačka jedla mleko iz svoje skledice, jo je pa kar pregnal in popil mleko sam, ker mu je bilo veliko ljubše kakor voda. Tudi starih kokoši se ni bal; če so hotele njemu kaj pozobati, je vse prepodil iz kuhinje.

Vsi smo tega golobčka tako radi imeli. Saj se je priljubil vsakemu na prvi pogled. Mene je pa posebno poznal. Večkrat mi je zletel tudi na ramo ali na roko. In ni šel dol, dokler ga nisem sama djala.

Drugi dan po tem dogodku je bila nedelja. Zgoraj v sobi sem ravno odpirala okna, kar prileti — moj golobček. Hoče k meni, pa ne more. Bil je preslab, padel je na tla. Hitro stečem dol in ga poberem. Peroti je imel še vse krvavi in napol odtrgani. Tudi drugod je bil ves razmesarjen. Zeval je kakor drugokrat, ko je bil žejen in ni imel ničesar piti. Takoj sem vedela, česa želi. Ponesla sem ga v kuhinjo ter mu dala piti. In precej je dobil toliko moči, da je stopil na noge. Glavico je okrenil postrani in me pogledal tako hvaležno, kot bi hotel reči: »Hvala ti stokrat! Dala si mi zadnjikrat.« Še enkrat je malo pil, nato pa srfotal, in bilo je po njem.

Lahko si mislite, kako hudo mi je bilo po njem. Nisem sicer glasno jokala, le molčé sem zrla pred sé, in solze so mi drsele po licih.

Moj ubogi golobček!

Žirov:

Pozdrav pomladi.

*Pridi, pridi, pómlad,
pridi že v naš kraj,
pesmi nam prinesi,
s cvetjem venčaj gaj!*

*Naša mila majka
mrzla zima ni,
naša mila majka
ti si, pómlad, ti!*

